

T. 12

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 32.

Fjerde Sessions anden Samling.

12te Møde.

Torsdagen d. 3te Marts.

(Fortf.).

Krigsministeren (fortf.): Det Correcteste vilde efter mit Skøn være, at der for Directeuren for Armeens Personel blev opført den Gage, som formeentlig tilkommer ham i denne Egenkab som Departementschef, nemlig 2400 Rbd., og at samtidig dermed hans militære Gage blev opført paa vedkommende Sted. Træder han saa af fra sin Post som Directeur, saa træder han tilbage i sin militære Stilling, og, indtil dette skeer, bliver den militære Gage bespart. Man kan ikke forlange, at Directeuren for Personellet skal tjene paa en mindre Gage end enhver anden Officeer eller Embedsmand som maatte beklæde dette Embede, og det blot paa Grund af, at han er Officeer i Generalstaben. Rettighederne maae være de samme for ham, som for enhver anden Departementschef. Jeg troer derfor, at Ministeriets Forslag er vel begrundet, og at der bør normeres en speciel Gage for disse 4 Departementsdirecteurer, saaledes at den Ældste faaer 3000 Rbd. og den Yngste 2400 Rbd.; jeg mener, at dette er i Overensstemmelse med hvad der er tilstaaet under de andre Ministerier. Om jeg forstod en af de ærede Talere rigtig, saa var det hans Mening, at Directeuren for Personellet nødvendig skulde være en Officeer af Generalstaben. (Kaiser: Jeg sagde, jeg havde hidtil troet det!), jeg kjender ikke en saadan Bestemmelse.

Hvad angaaer Gagen til en Archivar, som man har meent ikke burde sættes høiere end til 1000 Rbd., og som man anseer for en temporair Post, saa maa jeg erklære, at det er aldeles umuligt, at denne Post kan være

temporair, den maa være permanent. Det militære Archiv er af et saadant Omfang, at det kan udkræve en Mand's fulde Arbejdstid og Arbejdsdygtighed; det har langt tilbage i Tiden været forenet med Kassererforretningen, men Enhver, som kjender noget til Forholdene, vil indsee, at disse 2 Forretninger ere aldeles heterogene, og have ikke det allermindste at gjøre med hinanden; at en Mand kan være Kasserer, og tillige forestaae et meget vidtløftigt Archiv, er aldeles umuligt. Følgen deraf har ogsaa været, at det militære Archiv i lang Tid har været i Uorden, og der vil udkræves meget Arbejde og megen Tid til at bringe det i Orden igjen; og naar det eensgang kommer i Orden, er det nødvendigt, at der vedbliver at staae en Mand i Spidsen derfor, som er denne Post voksen, en Post, som paa ingen mulig Maade er nogen Sinecure; der udfordres en Mand af Kundskaber og Studier dertil. Følgen af, at der ikke har været en Archivar, til hvem dette Hverv særlig har været overdraget, er synlig; da der for 40—50 Aar tilbage af Mangel paa Bladsfulde skee en Udrangering af adskillige Sager, er den skeet med Mangel paa Skønsomhed, hvoraf fulgte, at mange Sager bleve udrangerede, som siden ere savnede. Jeg troer heller ikke, at det eksisterer noget Land i Europa, hvor der ikke skulde være en militær Archivar; ethvert Land har sikkert sit meget betydelige militære Archiv, og det var beklageligt, om de værdifulde Papirer, som deri opbevares, hos os skulde forkomme eller være saaledes i Uorden, at man ikke med Lethed kunde finde dem. Jeg maa altsaa ansee det som en meget slet Deconomie, om man for 200 Rbds. Skyld vilde indfrænke Valget af Indvilder, som kunde ønske en saadan Post; det er ikke Enhver, som